

KOLLEGIE- LIVET OG DET BREDE SMIL

**Aarhus Universitets
Forskningsfond fik en
stor gave i 2014, da man
overtog ejerskabet
af Parkkollegierne i
Universitetsparken.
Tre tidligere beboere
fortæller, hvorfor
kollegierne har så stor
betydning.**

AF THOMAS SØRENSEN

Der står de.

De gule kollegier i Universitetsparken.

Ni bygninger, der i farve og stil ligner de fleste andre i den Universitetspark, som i 2006 blev indlemmet i den danske kulturkanon.

Men Parkkollegierne er alligevel noget specielt.

Man kan måske ikke se det udefra. Og et kig indenfor på en kollegiegang eller et værelse vil højst give en ganske flygtig fornemmelse af stedets særlige aura.

Der findes dog to videnskabeligt solide måder at dokumentere Parkkollegiernes særlige betydning: Man kan måle bredden på det smil, man får, når man beder en tidligere beboer om at tænke tilbage på sin kollegietid. Eller man kan tælle antallet af

minder gemt i de lange blikke, som forhenværende kollegianere uvægerligt sender i retning af deres gamle værelse, når de er på gåtur i Universitetsparken.

UNIVERSITETET SOM EN HELHED

”Det der med, at man var i Universitetsparken; i de gule mursten. Det var et specielt sted at bo. Man følte sig virkelig som en del af universitetet”, fortæller David Lundbek Egholm, der boede på Kollegium 6 i perioden 1995-2000.

I dag er han professor mso ved Institut for Geoscience på Aarhus Universitet. Han forsker blandt andet i gletsjere, hvilket virker som en passende sammenligning, hvis man skal beskrive, hvordan smilet breder sig i hans ansigt, da han bliver spurgt om sin kollegietid. Som en tilsyneladende uundgåelig naturkraft, der langsomt,

Lektor i statskundskab Jørgen Dige Pedersen (side 46) oplevede kollegielivet som et stærkt socialt og fagligt fællesskab.

Altanen er et populært tilflugtssted, når studerende har brug for en pause i læsningen eller opgaveskrivningen.

men sikkert glider hen over landskabet, inden han fortsætter:

”...og jeg mener universitetet i den brede forstand. Når man læser på en uddannelse, har man ofte sin faste gang på et institut, og man går blandt folk, der læser det samme fag. Men på Parkkollegiet bor man dør om dør med studerende fra alle hjørner af universitetet. Der fornemmede jeg virkelig universitetets faglige bredde”.

Det billede genkender Jørgen Dige Pedersen. Han boede på Kollegium 3 i slutningen af 1970'erne og er i dag lektor i statskundskab. Også han smiler bredt, når han tænker tilbage på, hvordan kollegietiden var med til at forme ham som studerende:

”En kollegiegang er i virkeligheden et tværsnit af universitetet, og man får meget hurtigt et blik for helheden. Man ved, hvad der sker, og hvordan de studerende arbejder på andre fag som fx musik, historie eller medicin. Det er i virkeligheden en slags tværfaglighed, som gør, at man kommer til at føle sig knyttet til hele universitetet og ikke kun til sit eget institut”.

DET STÆRKE FÆLLESSKAB

På trods af helhedsfølelsen og forståelsen for universitetets bredde er der dog ingen tvivl om, at de stærkeste fællesskaber opstod på de enkelte kollegieange.

De fælles faciliteter såsom køkken, bad, tv-stue og gangtelefon var med

Jørgen Elklit (midterste foto) og David Lundbeck Egholm (nederste foto) har alle været en del af det stærke fællesskab på Parkkollegierne.

til at skabe en særlig ansvarsfølelse, som stak langt dybere end diskussionen om, hvem der nu havde glemt at vaske sin tallerken op:

”Jeg tror helt sikkert, at der er nogen, som er blevet reddet fra at droppe ud, fordi miljøet på kollegiegangen var så socialt. Fællesskabet betød, at man altid kunne få hjælp med studiemæssige eller praktiske ting, hvis man havde brug for det. Og det tror jeg har haft stor betydning

for nogen af de beboere, som kæmpede lidt med tingene”, forklarer Jørgen Dige Pedersen, der blandt andet husker, hvordan det var normalt at hjælpe hinanden med at renskrive specialet, dengang det skulle gøres på skrivemaskine.

EN SORT BH SOM ADGANGSBEVIS

I kollegiernes tidlige år var gangfællesskabet præget af et hierarki med

’gang-ældste’ på toppen og ’skideindflyttere’ i bunden.

Med tiden blev hierarkiet dog opløst, og da den nuværende professor i statskundskab Jørgen Elklit flyttede ind på det nybyggede Kollegium 8 i 1962, var der efterhånden et afslappet forhold til tidligere tiders rangorden. Enhver med et åbent sind og en rap tunge kunne hurtigt blive indlemmet i fællesskabet:

”Som en del af mit såkaldte skide-

PARK KOLLEGIERNE

De første kollegier blev indviet i 1935, og de sidste i 1962

Kollegium 4 og 5 blev bombet af det britiske luftvåben i 1944 og genopbygget i 1947

HM Dronning Margrethe II boede på Kollegium 9 i 1961-62

Aarhus Universitets Forskningsfond modtog Parkkollegierne i gave fra den selvejende institution Kollegierne i Universitetsparken i sommeren 2014

indflytter-forhør skulle jeg skaffe en sort bh, og den kunne jeg heldigvis låne af en kvindelig bekendt, som netop var flyttet ind på Kollegium 9. Da jeg også kunne tømme en øl i et rimeligt tempo og svare fornuftigt på diverse spørgsmål, blev jeg uden videre accepteret på gangen”, fortæller professoren om sin første tid som kollegianer.

En tid, der efterhånden blev præget mere og mere af kollegiernes centrale beliggenhed og de muligheder, det gav en ivrig studerende på 1960ernes Aarhus Universitet: ”Jeg husker glæden ved at bo så tæt på undervisningslokaler og biblioteker. Samtidig var det nemt at komme til foreningsmøder eller i Filmklubben. Jeg vil ligefrem sige, at der kom en helhed ind i mit unge liv, som var med til at gøre det attraktivt for mig at søge ind i en universitetsstilling, da muligheden opstod. Så det har haft stor betydning. Og når jeg af og til går forbi mit gamle værelse, kigger jeg stadig op og tænker tilbage på dengang”, fortæller Jørgen Elklit.

SLUGT MED HUD OG HÅR

David Lundbek Egholm – som i øvrigt boede på kollegiegang med den kvinde, han i dag er gift med –

beskriver, hvordan han med tiden nærmest blev absorberet af kollegiet:

”Jeg flyttede dertil med mine egne møbler, men efterhånden skilte jeg mig af med dem og erstattede dem med lånemøbler fra kollegiets loft. Det var lidt en livsstil. Jeg husker tydeligt, hvor ked af det, jeg blev, da jeg skulle flytte. Især vil jeg aldrig glemme min lille altan, hvor jeg ofte tog mig en cigaret, når jeg arbejdede i de sene nattimer. Så kunne man stå

der og tavst nikke til de andre natteravnene, som stod og røg på deres egne altaner. Jeg holdt op med at ryge, da jeg flyttede fra Parkkollegiet, og det har egentlig aldrig været et problem. Undtagen når jeg står på en altan. Så får jeg altid lyst til at tænde en cigaret”, fortæller geofysikeren.

Og smiler igen.